

„Smešne pripovedke se imenujejo godcove in to za tega voljo, ker jih pri svatbah ali ženitvah besediš, obično kak godec pravi, da je kaj za smeh. ... Tako le sem jaz na Horoškim slisal, ali ti bode dojadla ali ne, tega nisim kri^{jas}, povam ti jo, kakoršno sem sam sprijel:

Neki mlad Slovenec je pol leta na Nemškim bil, in se je toliko naučil nemšine, kolikor se človek v pol letu naučiti more, ako prej celo nič ne zna zfinaj slovenšine. Tisti, ki so dobro nemško znali, so trdili, da se mu je nemšina še močno zapletela v ustih, in da je samo nekako klavirno po nemško čekljal. Mladí ošaben stekovec pa noče biti več Slovenec, noče več govoriti v svojim materskim jeziku, hvastavši se, da ne zna več slovensko, ker je že vse pozabil. Za vsako stvar je grajomec popraševal: *Wie haast dos Ding af wiwisch?* (Kako se imenuje to po slovensko?) — Enkrat so ležale grablje pred njim na tleh znak, da so mogle zobe na kviško. On stopuje rahlo na zobe, da je grablišče na kviško migalo, bog ali manj, kakor je na zobe stopil močnejši ali slabiji. Tako si jigraje pa zopet poprašuje: *Wie haast dos?* V tem stopi nekako premočno na zobe in grablišče mahne s tako močjo na kviško njemu čez usta, da se mu pr tej priči kri curkoma iz nosa priji. „*Te preklete grablje!*“ je rekel prav po slovensko. Sedaj je dobro vedel: *Wie haast dos?*